

פרוטוקול מס' 103
משיבת ועדה הפנים ואיכות הסביבה
ביום ג' א' בתמוז תשל"ה - 10.6.75 שעה 08.30

נ כ ח ר :

חברי הוועדה:
י. חסיר - יו"ר
י. ארידור
א. אבוחצירא
ח. אבו-רביע
י. נארי
א. גיבלבר
א. הדליץ
נ. מואב
ס. פרוש
ו. קורן
נ. צ. קשת

מוזמנים:

משלחת חלמידי בתי-ספר בירושלים (לס'
שחוטטו על עצומה למען נקיון העיר) 1

מר רותם - משרד הפנים { לסעיף
מר שפט - " { 2
מר קראפט - " { בסדר
מר קלוגמן - המשפטים { היום

מזכיר הוועדה:

י. ברזני

ר ש מ ה :

א. אדלר

סדר-היום:

- קבלת משלחת של חלמידי בתי-ספר בירושלים שהחתימו אזרחים על עצומה למען נקיון העיר
- חוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות וסגניו וכהונתם) (המשד)

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
10.6.75

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. חמיר:

1. טבלת משלחת של חלמידי בתי-ספר בירושלים

היו"ר י. חמיר:

אני רוצה לקדם בברכה את נציגי החלמידיים, ממזרח ירושלים וממערבה (בייחוד מביה"ס "גאולים"), שביצעו במשך שבוע איכות הסביבה מבצע יוצא מן הכלל בירושלים. כבר סיפרתי לחברי הוועדה בישיבה קודמת על העצומה שהחתימו עליה החלמידיים רבנות מאזרחי ירושלים, ושהעבירו אלי, בסיסמה "נגד הישראלי המלכלך". אני סבור שזוהי פעולת אזרחות טובה, למען היות ישראל כמתוקנת שבין העמים, אלה השומרים על סביבה טובה, על רשות הרבים במצב תקין. חשבתי לנכון להעריך פעולה כה חיובית ע"י הזמנת החלמידיים לוועדת הפנים ואיכות הסביבה, ואני מקדם אותם כאמור בברכה.

ס. בן-שיטרית:

אני משמש כיו"ר האגודה לחרבות הדיר בירושלים. לקראת יום הסביבה הבינלאומי יזמה האגודה לחרבות הדיר ארבעה מפעלים, שארכו כשבועיים. יזמנו מבצע נקיון ע"י כ-15 אלף חלמידיים ובני נוער (נוסף על פעולתנו במשך השנה כולה). הם גם יצאו בתהלוכות ובהפגנות, החתימו על עצומות, וגם ערכו תערוכות של הבתים המצטיינים. קרוב ל-200 אלף אזרחים חתמו על העצומה - בעצם חתמו נגד עצמם - ואנחנו מקווים שתהיה לכך השפעה בעתיד. אין זה מפעל ראשון של האגודה, ואנחנו מתכוונים להמשיך במבצעים דאווהניים כאלה גם בעתיד.

מרגלית ביטון:

כנציגת ביה"ס "גאולים א", ובשם בתי-הספר בעיר, אשר ביזמה האגודה לחרבות הדיר ביצעו בירושלים מפעלים של מבצעי נקיון בשכונות, תהלוכות המוניות נגד האזרח-המלכלך, הפגנות ותערוכות - הנני מתכבדת להגיש ליו"ר ועדת הפנים ח"כ יוסף חמיר חלק מהעצומה של כ-200 אלף אזרחים שהתחייבו שמכאן ואילך יקפידו על נקיון ירושלים. תודה מיוחדת לאגודה לחרבות הדיר, יוזמת המפעלים, ולכל יתר הארגונים.

תלמיד: ממזרח ירושלים:

לאמיתו של דבר יצאנו במסע זה של נקיון כדי להביא לתודעת הציבור את הצורך בשמירה על הנקיון. כפי שאמר הנביא עליו-השלום: הנקיון - מעקרונות האמונה הוא. ואנחנו מקווים כי למסע זה של נקיון תהיה השפעה חיובית. אנחנו מודים לחברי הוועדה שהזמינו אותנו לכאן.

א. הרליץ:

כיצד משתלבת הפעולה הזאת עם מה שנעשה בבתי-הספר בכלל? האם זה נעשה באמצעות מועצת החלמידיים או הנהלת ביה"ס?

שנית: באיזה ביה"ס בעיר מדובר במיוחד?

ס. בן-שיטרית:

המבצע הוא עם יתר הארגונים, בשיחוף משרד החינוך והתרבות. איננו כופים את מנהלי בתי-ספר, אלא פועלים במיאום אתם. כל מנהלי בתי-הספר הסכימו למבצע.

אני רוצה להזכיר לכם שיום הסביבה הבינלאומי מאושר ע"י משרד החינוך והתרבות. מה גם שההסברה בנושא זה במסגרת בית-הספר נעשית בשעת-המחנה. ברור שלא הסתפקנו בהפגנות ובאיסוף פסולת נרחוב; לא רצינו להפוך את חלמידי בתי-הספר לפועלי-נקיון בעיר. למפעל יש מטרה חינוכית. עצם העובדה שאזרחים הביטו על סביבותיהם וראו מאות ואלפי חלמידיים מלקטים פסולת נרחובות גמקפידים על נקיונם עשתה רושם חיובי.

הפעילות שלנו מתואמת במסגרת הפעילות הכללית של ביה"ס. יש גם חוגי נוער היוצאים לשעתיים בשבוע לאימוץ

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
10.6.75

ב.צ. קשת:
בשם כל חברי הוועדה אני רוצה להגיד
לכם שאחם ילדים טובים, ויש כל הסיכוי
שתהיה גם אזרחים טובים. רצייתי רק לשאול את הילדים: איך קיבלו אתכם
חושבי ירושלים? האם חתמו כווי להיפטר מכם, או שהביעו את הערכתם על
מה שאחם עושים? האם היו כאלה שאמרו לכם: אל תבלבלו את המוח? איך
הגיבו האזרחים על פעולת ההחתמה?

חלמיר בייטס ממוטררה:
חלקם אמרו: מה לנו ולהחתמה - עיזבו
אותנו. אחרים חתמו ברצון ואמרו: להבא
נשמור על הנקיון. רובם קיבלו אותנו יפה.

א. הרליץ:
היו כאלה שלא ידעו לחתום?

חלמיר בייטס:
לא.

היו"ר י. תמיר:
אני חושב שאביע את דעת חברי הכנסת
כולם כשאומר שאנחנו מודים לכם על
פעולתכם ומעריכים אותה, ומקווים שתמשיכו לשמור על נקיון ירושלים
ויופיה. אנא מיטרו גם ליחר חבריכם שהכנסת מתעניינת מאד בעבודתכם.

2. חוק הרשויות המקומיות (בחירת ראש הרשות ומגביו וכהונתם)

היו"ר י. תמיר:
בשבוע שעבר סיימנו בסעיף 17. אישרנו
אותו עקרונית, אבל הוחלט שהוא ינוסח
מחדש.

מר קראפט:
מוכם להוסיף: "מבלי שיגרע הדבר
מאחריותה של הרשות" - ולהבדיל בין
עובדים ובין נבחרים.

סעיף 18

מר רווחם:
מרכז השלטון המקומי הביע משאלה ששכרם
של ראשי הרשויות המקומיות ייקבע ע"י
אותו גוף בכנסת הקובע את משכורתם של השרים, השופטים וכו'. למסור
הפנים אין התנגדות להצעה.

היו"ר י. תמיר:
על הראשונים אני מצטער... אנקסבור
שחברי הכנסת אינם צריכים להיות
מעורבים במאבקי השכר במדינה. מה גם שבעקבות ראשי הערים יבואו גם
ראשי המועצות המקומיות והאיזוריות, וכו'. ההצעה איננה נראית לי.

מר קלוגמן:
אני סבור שהצעה זו, אם כי איננה נושא
חדש, מקומה איננו בסעיף 18. סעיף 18
בא לקבוע הוראות אחידות לגבי עירייה ומועצה מקומית. לגבי מועצה מקומית
כיום מותנית המשכורת בהחלטת המועצה ובאישור שר הפנים.

י. ארידור:
אני מציע לאשר את הסעיף כפי שמוצע.

הוחלט: לאשר סעיף 18 כמוצע בחוברת הכחולה.

סעיף 19

מר קלוגמן: סעיף זה קשור בסעיף 4(ב) שנשאר פתוח (שאלת המועמד לראש הרשות שהוא ראשון ברשימה וחייב להיות אזרח ישראלי וכו').

היור' י. חמיר: נשאר אפוא גם את הסעיף הזה פתוח עד שנסכם בסעיף 4(ב).

סעיף 20

א. אבו-חצירא: למה לשלוח את מכתב ההתפטרות לשר דווקא?

מר קלוגמן: בסעיף זה ניכרת המגמה שבחוק להשוות את הוראות המתייחסות למועצות מקומיות עם אלו המתייחסות לעיריות, ועי' כ מנתקים את הזיקה שבין המועצה המקומית לבין הממונה על המחוז. כיום מגיש ראש עיר הרוצה להתפטר את מכתב התפטרותו למועצה, והיא שולחת העתק ההודעה לשר הפנים, ואת העתק המכתב מפרסמים ברשומות.

הוחלט: לאשר סעיף 20 כמוצע בחוברת הכחולה.

סעיף 21

מר קלוגמן: יש כאן שינוי לעומת המצב הקיים. כיום מועבר ראש רשות מתפקידו מחמת קלון ע"י המועצה. כאן מבקשים לקבוע שגורם אובייקטיבי יחליט אם יש בעבירה משום קלון או לאו, כפי שקיים לגבי בעלי תפקידים אחרים, כמו עורכי-דין וכו'. ומשום כך נקבע כאן שביהמ"ש יחליט בזה, בעקבות בקשה של היועץ המשפטי.

א. אבו-חצירא: מה גורלו של חבר המועצה שנאשם בעבירה שיש עמה קלון? אולי צריך לקבוע שגורלו של חבר מועצה לא צריך להיות חלוי בראש העיר?

מר קלוגמן: אולי. אבל זה לא שייך לחוק בחירת ראשי ערים.

ב. צ. קשת: אותי מטרידה כל הזמן השאלה מה זה "קלון". יש לי למשל חבר שבמשך חמש שנים לא יכול לשרת כחבר מועצה משום שנתן פעם צ"ק על 40 לירות ללא ניסוי, וגם בשבילי אותו כעבור 10 ימים - העבירה כבר נחשבה ל"קלון". האם יש רשימה של עבירות כאלו שיש עמן קלות, או שזה נתון לשיקול סובייקטיבי של מישהו, אפילו שופט?

מר קלוגמן: השאלה קיימת גם לגבי בעלי תפקידים אחרים. הענין התעורר לפני כעשר שנים לגבי עורכי-דין: האם עבירות של מס-הכנסה הן עבירות שיש עמן קלון. בענין זה אנו חיים מפי ביהמ"ש. לא פעם ניסו לערוך טבלה של עבירות שביהמ"ש קבע שהן עבירות שיש עמן קלון, בנייהן עבירות של מס-הכנסה. מאידך, עבירות מנועה נקבע שאינן עבירות שיש עמן קלון.

א. אבו-חצירא: ומה במקרה שראש העיר עבר עבירה שאין עמה קלון אבל קיבל חצי שנה מאסר? הוא

האשיר לכהו כראש העיר?

י. ארידור:

אני מציע לקבל את המוצע בטוח הכחול.
ענין זה מתחיל להתגבש בפסיקה, כולל
מקרי-גבול, ולדעתי אי-אפשר להכין רשימה של עבירות של קלון, משום שאותו
ענין עצמו יכול פעם להיות קלון ופעם לא. אם מישהו מקים למשל רעש במקום
ציבורי - זה לא קלון; אבל אם המקום הציבורי הוא אסיפת בחירות של
היריב - זוהי עבירה שיש עמה קלון.

היו"ר י. תמיר:

גם אני תומך בנוסח כפי שמוצע. יותר
ויותר אני מגיע למסקנה שאנו חייבים
להשתית במדינה את המושגים הקפדניים ביותר במערכת היחסים שבין אדם
לרעהו ובין אדם לשלטון. לא ייתכן להקל ראש במי שנתן צ'ק ללא כיסוי.
מסלחות שלבו מובילה בסופו של דבר להתפרעויות נוסח קצא"א. אם אנשים
לא יעברו עבירות - לא יהיה ענין של קלון. זאת צריכה להיות הגישה.

ב.צ. קשת:

לא באמי להגן על מי שנתן צ'ק ללא כיסוי.
ביקשתי רק לדעת. מדברי המשפטים אני
מבין שאי-אפשר להגדיר זאת במדויק. ואם כך - אני תומך בהחלט בהצעה
שהשופטים הם יקבעו איזו עבירה יש עמה משום קלון.

י. ארידור:

לשאלה של ח"כ אבוחצירא: ראש עיר שנשפט
לחצי שנה מאסר על עבירה שאין עמה קלון
- למשל: דרס מישהו למות - אין סיבה שלא יחזור לכהונתו כשישתחרר.

ב.צ. קשת:

מדוע צריך להגיש בקשה להעברת ראש עיר
מכהונתו לביהמ"ש ע"י היועץ המשפטי
דווקא?

י. ארידור:

כדי שהדבר לא יהיה מסור בידי כל
חובע מסתרח.

הוחלט: לאשר סעיף 21 כמוצע בחוברת הכחולה.

סעיף 22

מר קלוגמן:

גם הוראה זו היא הוראה מחוקת, כי היום
האפשרות היחידה להעביר ראש רשות מכהונתו
מטעמי בריאות היא בגלל מחלת-רוח.

מר רותם:

כיום מסורה הסמכות להעביר ראש עיר
מכהונתו בידי מועצה העיר. עכשיו אנו
באים לחוקק כאן חוק של בחירה ישירה של ראשי ערים. כבר נתקלנו בעבר
במקרה של ראש עיר חולה שלא יכול למלא את תפקידו, וגם לא יכול להתפטר.
ומה גם שעל חשש של שרירות מצד שר הפנים יש אפשרות של ערעור לביהמ"ש.

א. הרליץ:

לי נראה הענין בכל זאת חמוה. שר הפנים
איננו רופא. לפי אילו קריטריונים הוא
יקבע מה הם "טעמי בריאות"? זאת יכולה להיות דרך להעביר מכהונתו ראש
עיר שאיננו רצוי לשר. היה למשל מקרה של ראש עיריית חיפה המנוח, שהיה
חולה שנה לפני מותו. האם היה עולה על דעת איש לקבוע שצריך להעבירו
מכהונתו? ייתכן שצריך להוסיף לשר הפנים גם את שר הבריאות, או קבוצה
של שלושה רופאים, אבל לא להשאיר זאת לשיקולו הבלעדי של שר הפנים.

י. ארידור:

אני תומך בנוסח כפי שמוצע. ההחלטה
חייבת להיות בידי השר, ואינני מניח
שהוא ישתמש בה לרעה. גם היום יכול למעשה שר הפנים להעביר כל ראש עיר

י. ארידור:

מכהונתו, לפזר כל מועצה - והוא עושה זאת במקרים נדירים ביותר. יש להניח שהשר לא ישחמש בסמכותו זו ללא התייעצות ברופאים. לפי הסעיף המוצע ראש הרשות מוגן היטב; להחלטה זו של השר לא נותנים פרסום; אין דיון במועצת העיריה. ומה גם שראש עיר שלא יקבל את הדין - ושאי לערער בפני בית-המשפט. בוועדת החוקה היו בשעתו שיקולים לתת את הסמכות הזאת בידי ביהמ"ש, שאליה יפנה השר בבקשה להעביר את ראש העיר מכהונתו. ההצעה נדחתה אז משום שאמרו שייחכן מצב שהחלטת השר איננה מוצדקת, ומוטב להשאיר לביהמ"ש את הסמכות להחליט בערעור של ראש העיר. ובפרט שכהונתו איננה נפסקת עד לאחר מתן ההחלטה בערעור.

ב.צ. קשת:

גם לי נראית ההצעה סבירה. בחקופה האחרונה נתקלנו בשלושה מקרים שהכל הרגישו שראש הרשות איננו מסוגל להמשיך בתפקידו מטעמי בריאות - והוא נשאר. גם אני סבור שהשר לא ימהר להחליט החלטה כזאת, אלא להיפך: מתוך שיקולים שאין להם קשר עם טעמי בריאות הוא יימנע מהחלטה כזאת. הסעיף כפי שמוצע עתה הוא אפוא הטוב ביותר.

י. בארי:

כבר הערתי פעם שבכל מקרה שמדובר על אפשרות של ערעור לבית-המשפט - לא מוזכר בפני איזה בית-משפט מערערים. בסעיף 21 כשמדברים על בית-המשפט - ברור שהכוונה היא לאותו בית-משפט שון בעבירה והדשיע את הנאשם. אבל בסעיף 22 לא ברור באיזה בית-משפט מדובר. כדאי אפוא לציין בסעיף 1 של החוק מיהו בית-המשפט שמוזכר בסעיפים השונים.

בסעיף 22 (א) אני מציע תיקון: "נבצר מראש רשות דרך קבע למלא את תפקידו מטעמי בריאות - ושאי השר להעבירו...". ולא להתחיל במלים "נוכח השר". לאחר מכן אפשר לשלב את המלים "נוכח השר" באמצע הסעיף.

י. ארידור:

אני מתנגד. חייבים לוטר בפירוש "נוכח השר", כי הקריטריון הוא שהשר נוכח, והוא חייב לקבל הוטר המוכיח זאת.

ד. קורן:

אני מציע להתייחס בזהירות רבה לסעיף זה. אני יכול לשער לעצמי ראש רשות שחלה; בדרך כלל סמכויותיו במקרה זה מואצלות לסגנו. לא נראה לי שראש עיר שחלה בהתקף לב צריך לקבל לבית-החולים מכתב המודיע לו בהודמנות זו שחול להיות ראש עיר.

שנית, לא נראית לי הפסקה בדבר זכות הערעור. ראש עיר שמטוגל להגיש ערעור בבית-המשפט - מסוגל להמשיך ללא את תפקידו כראש העיר.

שלישית, אם רוצים לאפשר לפטר ראש עיר משום שהשר נוכח שנבצר ממנו לנהל את ענייני העיר - חייבים להכביד יותר על ההגדרה של "מטעמי בריאות". כי שר הפנים יכול גם לקבל אינפורמציה לא מדוייקת.

י. ארידור:

ובאמת, משום כך נכתב "נוכח השר". כלומר, הוא חייב לקבל תעודות רפואיות מתאימות.

ב.צ. קשת:

צריך להביא בחשבון גם את העיר, שמישהו צריך לנהל אותה בינתיים.

ד. קורן:

ינהל אותה בינתיים הסגן, כפי שהוא עושה כשראש העיר נוטע לעתים לחול.

הי"ר י. תמיר:

אני זוכר תקופה בחיי המדינה שכאשר מישהו היה מועבר מתפקידו בגלל סיבות של גיל - היו אומרים "שופכים את דמו". כל מי שאיננו יכול למלא את תפקידו - חייב להתפטר. ראש עיר שאיננו מסוגל למלא את תפקידו מטעמי בריאות - צריך להתפטר לפני שמישהו פונה אליו. היכן האחריות הציבורית?

אני תומך אפוא בהצעתו של ח"כ בארי, לכתוב, ראשית, "נבצר ממנו דרך קבע למלא את תפקידו", ושנית, להוסיף: "נוכח השר, עפ"י אסמכתא כלשהי...".

ג.צ. קשת:

מה פירוש "נבצר"? מי קובע שנבצר ממנו למלא את תפקידו מטעמי בריאות? אם קובע זאת ראש העיר עצמו - הרי שאיננו צריך שהשר יפטר אותו.

הי"ר י. תמיר:

השר הוא שקובע זאת, אבל אני מבקש לשנות את סדר המלים בסעיף, כדי להדגיש שהחשוב הוא לא שהשר נוכח, אלא חשובה העובדה שנבצר מראש העיר למלא את תפקידו.

מר רותם:

אני חוזר ואומר: אנחנו דנים כאן בחוק בחירה ישירה של ראשי ערים, ע"י הציבור, כשאיש איננו יכול להורידם מתפקידם. מה קורה בשדאש עיר חלה במחלת-דוח ששה חודשים אחרי שנבחר? לא תמיד יכול הסגן למלא את התפקיד בורה מושלמת.

שנית, מה פירוש "מטמך רפואי"? חוק הסודות הרפואיים לא תמיד מאפשר להעביר לשר מסמכים רפואיים; מאידך, בשיחה אישית אפשר לקבל מהרופא יותר פרטים. אמור גם לשכוח שהשר מצידו חייב באחריות פרלמנטרית והוא עלול למסור את הדין אם נהג בשדירות. משום כך אני סבור שכל המוסיף על ההצעה שבחוקרת הכחולה - גורע.

א. אבוהצירא:

אני מסכים לצורך העקרוני שבסעיף כזה. אני רק חושש שהמלים "מטעמי בריאות" אינן ברורות. וכבר הזכירו כאן את האיסור על מטירת סודות רפואיים.

אני תומך בסעיף 22; אני רק חושש מפני קשיים בניצוץ. כי מצד אחד אינך יודע כיצד יוכל השר להשיג תעודות רפואיות. מצד שני: איך יסביר השר לראש העיר שהוא עומד להעבירו מכהונתו, ואם הוא מתנגד - שיביא תעודות רפואיות שהוא בריא?

א. גיבלבר:

כאן חייב מישהו להיות הפוסק, ואי-אפשר לוותר על המלים "נוכח השר" בראש הסעיף. פי ייתכנו בהחלט מקרים שראש העיר אמנם חולה, אבל מסוגל בכל זאת להמשיך בתפקידו; יש מקרים שהוא חולה ואיננו מסוגל להמשיך בתפקידו. אולי מוטב אפוא לכתוב "באישור ועדת הפנים של הכנסת".

י. בארי:

המשפטנים יודעים היטב שכאשר מופיע בהקדמי ביטוי כמו "נוכח השר" או "להנחת דעתו" וכו' - ביהמ"ש בדרך כלל איננו בודק את הטעמים עצמם, אלא הערעור יכול להיות רק על השאלה אם השר אכן נוכח או לא נוכח. משום כך אני מציע למחוק את המלים "נוכח השר"; המבחן צריך להיות אובייקטיבי: אם נבצר או לא נבצר מראש העיר למלא את תפקידו מטעמי בריאות, ולא אם נוכח השר או לא נוכח.

י. ארידור:

אני מצטרף לנימוקיו של ח"כ גיבלבר, ומציע להשאיר את המלים "נוכח השר" כפי שהן. יש להניח שהשר ישתמש בסמכותו זו בזהירות רבה. ואם נקבל את הצעתו של ח"כ בארי - השר אף פעם לא יעז להשתמש בסמכות זו, כי לא יקח על עצמו להיות הפוסק שאכן נבצר מראש הרשות למלא את תפקידו. אם רוצים אפוא לאפשר לשר להשתמש אי-פעם בסמכות זו - צריך לאפשר לו לטעון: אני נוכחתי לדעת שנבצר ממנו למלא את תפקידו. מה גם שאני כשלעצמי סבור שביהמ"ש יוכל

י. ארידור:

חמ"ד לבטל את החלטת השר, אם ימצא לנכון. ומדובר לא על פניה לבג"צ אלא על ערעור, וביהמ"ש יוכל לבדוק את כל השיקולים. אם ביהמ"ש יקבע שראש עיר מסוגל למלא את חפקידו - אין זה משנה אם השר נוכח או לא נוכח; ביהמ"ש יקבע אז שראש העיר אכן מסוגל למלא את חפקידו, ויקבל את הערעור.

מר שפט:

המחלוקת העיקרית בוועדת החוקה בשעתו הייתה סביב השאלה מיהו המוסד שיכריע בענין, ואז היו שתי גישות: היו שדרשו ששר הפנים יהיה המכריע, והיו שאמרו: בית-המשפט, בערכאה ראשונה. בענין זה הייתה אפילו הסתייגות של ח"כ האו"ז, בנימוקים שהשמיע היום ח"כ בארי. האחלטה לקבוע בסופו של דבר ששר הפנים הוא שיחליט ולא בית-המשפט בערכאה ראשונה נתקבלה בגלל הנימוק שבמקרים עדינים כאלה מוטב למנוע את הפרסום בתהליך משפטי כזה הבא לפסול את ראש העיר מתפקידו. משום כך סברו אז רוב חברי הוועדה שהמוסד שצריך להחליט בשלב ראשון יהיה שר הפנים. ומשהגיעה הוועדה למסקנה זו - רצו לתת לשר מידה מתקבלת על הדעת של חופש החלטה, ולא להגביל אותו עד כדי כך שלמעשה לא יוכל להחליט.

המלה "נוכח" היא שיקול אדמיניסטרטיבי. אין כאן ענין של נבחן פתוח לגמרי של השר שיכול לקבוע ללא כל שיקול, ומשום כך צומצם שיקול הדעת בניקורת של ביהמ"ש. סעיף (ב) מדבר על ערעור, ומטבעו של ערעור הוא שהמוסד שלפניו מערערים יסקול את הענין לגופו.

י. בארי:

לא חמ"ד. לא פעם אומר ביהמ"ש בפסק-דינו: אנחנו עצמנו היינו קובעים אחרת, אבל איננו רשאים לחלוק על השיקול לגופו.

מר שפט:

בוועדת החוקה מצאו כאמור את האיזון בכך שנתנו לשר שיקול דעת, מבלי לקבוע כיצד הוא צריך "להרוכח". נכון שיש סודות רפואיים, ומשום כך יכול השר לכווץ בכל דרך שהוא יכול. אם ראש העיר שוכב למשל זה חצי שנה בביה"ח, ויש רגליים לסנדה שהוא שוכב בגלל מחלה חמורה - יכול השר להסיק מכך שאין הוא מסוגל להמשיך עוד בחפקידו, דרך קבע.

יחד עם זה, לא אלחם נגדו הצעתו של ח"כ בארי. הסעיף הזה הוא סעיף-בטחון; הוא עוסק למעשה יותר בתיאוריה; האפשרות של הפעלתו המעשית תהיה נדירה ביותר.

מר קלוגמן:

אני חושב שראוי בכל זאת להלחם נגד הנוסח שמציע ח"כ בארי. נכון שמדובר כאן בטוגיה עדינה: של אדם שצריך היה לכל הדעות להתפטר - ולא התפטר. יש כאן שני מבחנים: אובייקטיבי וסובייקטיבי. הנוסח שמציע ח"כ בארי נוטה למבחן האובייקטיבי; זה המוצע בחוברת הכחולה נוטה למבחן הסובייקטיבי. אם נקבל את המבחן האובייקטיבי - נסתבך מאד. אז נצטרך לקבוע מיהו הגורם עפ"י מה בוחנים, ונסתבך כאן גם בענין שמירת הסודות הרפואיים, כשכאמור מדובר כאן בזירוז האיש להתפטר. אני מציע אפוא בכל זאת להשאיר את הענין במישור הפנימי של שר הפנים, עם שסתום-הבטחון של בית-המשפט.

הי"ר י. חמ"ד:

אני מקבל את נימוקי המשפטנים שטובת הענין דורשת לקבל את אפשרות השיקול של השר. יחד עם זה, היועצים המשפטיים ישקלו את הצעתו של ח"כ בארי בדבר הגדרת בית-המשפט והוספת בית-המשפט המחוזי.

הוחלט: לקבל את סעיף 22 כמוצע, בתוספת הערה שהיועצים המשפטיים ישקלו הגדרה של "בית-המשפט".

זכות הסתייגות: י. בארי.

סעיף 23

מדוע ישיבה סגורה?

הינ'ר י. תמיר:

י. ארידור:
כוונת הסעיף היא שתהיה אפשרות להעביר ראש עיר מכהונתו, אם לא התנהג כראוי, אבל אפשרות כזאת לא תוכל להיות מנוצלת לצרכים הפגנתיים. ההחלטה טעונה אישור השר גם אם נתקבלה ברוב של 3/4 מחברי המועצה, על מנת שהחלטה כזאת לא תוכל להתקבל מטעמים מפלגתיים. משום שכאשר מדובר ב-3/4 מחברי המועצה - פירוש הדבר שלפחות חלק מחברי מפלגתו של ראש העיר עצמו צריכים לחמוך בהצעה להעבירו מכהונתו.

מ. פרוש:
לפי סעיף 23 (א) אפשר להעלות הצעה כזאת לפתע, באמצע ישיבה רגילה של המועצה.

י. ארידור:
לא. אי-אפשר לקרוא את סעיף 23 (א) בלי (ב).

מ. פרוש:
אני מציע גם כאן אפשרות לראש העיר לערער בפני ביהמ"ש, כמו בסעיף 22.

י. ארידור:
אל כאן לא מדובר בעבירה פלילית.

מ. פרוש:
בכל זאת לא הייתי נותן בידי השר סמכות כזאת. והרי גם כאן לא מדובר בדברים קטנים שאינם חורגים מסכסוך מפלגתי רגיל, אלא בדברים יוצאים מן הכלל.

א. גיבלבר:
אינני יודע מה אמרה סיעתי בנושא זה בעבר, אבל לי נראה שהסעיף הזה מנוגד לרוח החוק. משום כך אינני סבור שדי בהחלטה של 3/4 מחברי המועצה, ואני מציע לומר: כל חברי המועצה, פחות אחד.

י. ארידור:
במקרה כזה אתה פותח פתח לכלנחריזם בכיוון הפוך: ראש העיר יקנה לו חבר אחד או שניים במועצה שיחמכו בו.

א. גיבלבר:
כל כוונת החוק הזה היא להפריד בין ראש העיר והמועצה. ואילו 3/4 מחבריה של מועצה בעיר קטנה המונה 11 חברי מועצה אינם מספיקים כאן. מלכתחילה לא הייתי חסיד של בחירה ישירה של ראשי ערים. אבל משנתקבל העקרון הזה - אני סבור שאין מקום בחוק הזה לסעיף כזה.

י. בארי:
אני חומך בדבריו של ח"כ פרוש. הביטוי המופיע כאן: "התנהגות שאינה הולמת את מעמדו" - מופיע גם בחוקים אחרים, כמו בחוק לשכת עורכי-הדין. שם ניתנת זכות ערעור הן לתביעה והן לפרקליטו של הנאשם בפני בית-המשפט על הקביעה שהתנהגות היתה בלתי הולמת. אני מציע אפוא לערער כזה גם כאן. גם לאור דבריו של ח"כ גיבלבר מתחזק הצורך באפשרות לערער בפני ביהמ"ש.

שנית, אני מציע לשקול אפשרות לקבוע כאן קווים מנחים ל"התנהגות שאינה הולמת".

ב.צ. קשת:
האם המלים "התנהגות שאינה הולמת" אומרות במפורש שהכוונה איננה למקרה חד-פעמי?

כפירוש. מדובר בדרך קבע.

מר קלוגמן:

אם כך - מה לגבי התנהגות חד-פעמית מאד
לא הולמת?

ב.צ. קשת:

שנית, קודם דיברנו על התנהגות שיש עמה
קלון. עכשיו אומרים: המועצה יכולה לקבוע שמדובר אמנם בעבירה שאין
עמה קלון, אבל בכל זאת אנחנו קובעים שאין ראש העיר יכול למלא עוד את
תפקידו. כאן אני מקבל את החשש שהביע ח"כ גיבלר שבגלל הבחירה הישירה
של ראש העיר וחוסר האפשרות של המועצה להעבירו מתפקידו ע"י הצבעה
רגילה במועצה, היא חשמתם יותר באפשרות לפי הסעיף הזה.

היור' י. תמיר:

גם אני מצטרף לחששות של ח"כ גיבלר.
הסעיף הזה הוא פתח להזמנת תכנים ברשויות
המקומיות. אני מציע שנכביר על האפשרות הזאת, ו-3/4 מחברי המועצה
במקרה זה אינם מספיקים. אני מציע אפוא שהיועצים המשפטיים ישקלו הצעה
אחרת.

א. אבוהצירא:

ראש רשות שמגיע למצב ש-3/4 מחברי המועצה
הם נגדו - אני מציע לו שיחפטר בעצמו.
גם החוק הזה הרי לא בא בסופו של דבר להפוך את ראש הרשות לנפוליון-קטן.
ואם שלושה-רבעים מחברי המועצה סבורים שהוא לא בסדר - לטובת העיר אני
מציע לאפשר להם לפטר אותו.

מר קלוגמן:

סעיף זה מכניס שני חידושים במצב של היום.
גם היום, לפי סעיף 131 לפקודה, רשאי
המועצה להעביר ראש רשות מכהונתו אם למעלה ממחצית חברי המועצה רוצים
בכך. אבל כיוון שאנחנו עוסקים כאן בראש רשות שנבחר ישירות - באים
להכביר על המועצה, ואומרים: ראש רשות שמתנהג דרך קבע התנהגות שאינה
הולמת את מעמדו, ושלושה-רבעים מחברי המועצה (לא מחצית) קבעו זאת -
יועבר מתפקידו.

לשאלה מי רשאי לקבוע מהי התנהגות בלתי
הולמת - אני אינני סבור שהגוף המחליט צריך להיות בית-המשפט. דווקא
כאן צריך להכריע החוג שבתוכו פועל האיש. אם 3/4 מחברי המועצה סבורים
שהאיש מתנהג דרך קבע התנהגות שאינה הולמת, והשר תומך בדעתם זו -
היכן כאן האפשרות של כלנתריזם?

אם כך - למה בכלל הצורך באישור השר?

י. בארי:

ליתר בטחון.

מר קלוגמן:

ליתר בטחון מוטב להכניס את בית-המשפט.

י. בארי:

מר שפט:
אני משוכנע שהסעיף כפי שמנוסח הוא טוב,
משום שאין הוא מוגר הרמטית אפשרות של
שיקול שמא מתחת לסף ההכרה יש כאן בכל זאת רצון להיפטר מראש עיר בלתי
אהוד. שלושה-רבעים מחברי המועצה של עיר כמו ח'א הם 24 במספר, מתוך
31, וזהו מספר לא מבוטל. אם הם מוצאים שראש העיר מתנהג דרך קבע
התנהגות שאינה הולמת את מעמדו, ושר הפנים אישר את קביעתם זו, ואני
מניח שלמרות אישור השר ההחלטה הזאת של המועצה פותחת פתח להתערבות
של בית-המשפט בנוגע לשיקולים פסולים (בג'צ) - לא נראה לי שאפשר עוד
לטעון על אפשרות של השתוללות. כי אחרת מוטב למחוק בכלל את הסעיף.
הסכנות שמצביע עליהן ח"כ בארי אמנם קיימות. בצו המועצות המקומיות (א)
היתה פעם הוראה שהסרת ראש מועצה מכהונתו טעונה הצבעה של שני-שליש
מחברי המועצה (בעוד שבעיריות די היה ברוב רגיל). ערכנו השוואה מבחינת
כלנתריזם: מתברר שההבדל מבחינת הכלנתריזם בין הצורך ברוב רגיל וברוב
של שני-שליש היה בגובה המחיר בלבד.

י. בארי:

אבל למה לא בית-המשפט כערכאת ערעור
לא כבג"צ - כפי שנקבע בחוק לשכת עו"ד?

א. גיבלבר:

לא שוכנעתי ע"י מר שפט. מה גם שטרם
החלטנו בסעיף 9 אם יהיה סינוב-בחירות
אחד או שניים. ואם יתקבל שם העקרון של סינוב אחד - נצטרך להחליט מה
לגבי עיריות שבהן נבחר ראש העיר מלכתחילה ע"י מועצת העירייה.

ח. אבו-רביע:

אני חומך בדעתו של ח"כ בארי בענין הדוב
של 3/4. כי מה פירוש "התנהגות בלתי
הולמת"? אפשר לנפח דבר פשוט ל"התנהגות בלתי הולמת". על כן אני מעדיף
שבית-המשפט הוא שיכריע בענין זה, ולא השר.

י. ארידור:

הסעיף הזה למעשה מאפשר פניה לבית-המשפט
כערכאה שלישית, והשאלה היא רק לאיזה
בית-משפט. גם לפי חוק לשכת עורכי-הדין ביהמ"ש המטפל בזה הוא בית-
המשפט העליון. גם כאן זהו בית-המשפט העליון, אבל בשבט כבג"צ. ביהמ"ש
העליון היושב בבית-משפט עליון לערעורים, לא כבג"צ, יושב בערכאת
ערעור על ערכאות שיפוטיות. בג"צ יושב כערכאת ערעור על ערכאה
אדמיניסטרטיבית. אם נותנים כאן את הסמכות בידי השר - אפשרות הפניה
היא לאותו בית-משפט עליון, אבל כבג"צ, ואין טעם לשנות כאן את סדרי
הדין בביהמ"ש.

אני מפנה את חשונת לבכם לסעיף 22, שבו
נתנו סמכות לביהמ"ש, ושם הפנינו זאת לבית-המשפט המחוזי. כשאנו
מפנים את הענין לביהמ"ש העליון - אנחנו מפנים אליו כבג"צ, כערעור
על ערכאה אדמיניסטרטיבית שאיננה קשורה בשיקולים משפטיים. משום שלא
מייחסים כאן לראש העיר עבירה פלילית (שהיא במסגרת סעיף 21).

הסעיף הזה דרוש, משום שייחכן מקרה נדיד
שראש עיר באמת התנהג בצורה בלתי הולמת, אם כי לא עבר עבירה פלילית
- השתכר בדחוב או ניבל את פיו בפומבי - והעיר תסבול מבלי שאפשר יהיה
לפעול נגדו. יחזקעם זה, אנחנו רוצים למצווע אפשרות של כלנתריזם. הסעיף
הזה מונע את הצורך וגם את התועלת שבקנייתו של משהו, בגלל הצורך
באישור השר להחלטת המועצה. ואני מניח ששר הפנים לא יתן יד למעשה
כלנתריזם, שהרי גם השר צריך יהיה אז לעמוד תחת ביקורת של בג"צ.

קחו למשל את תל-אביב: שם צריך יהיה
להשיג רוב של 24 חברי מועצה, אישור של שר הפנים, ולפחות שניים מתוך
שלושה שופטים של ביהמ"ש העליון. במקום כמו אום-אל-פחם, שיש בו 11
חברי מועצה, צריך היה לקבל רוב של 8 מתוך ה-11, כלומר: די שראש העיר
עצמו, סגנו ועוד חבר אחד של המועצה יצביעו נגד כדי שהחלטה לא תתקבל.
אני חוזר אפוא ומציע לקבל את הסעיף כפי שמוצע בחוברת הכחולה.

י. בארי:

גם לגבי עורכי-דין יש הבחנה בין עו"ד
שעבר עבירה פלילית לבין עו"ד שעשה מעשה
שאיצור הולם את מעמדו כעו"ד. ואעפ"כ, אחרי שיושבת ועדת משמעת - יש
אפשרות של פניה לבית-המשפט. היו לי היסוסים אם להסכים בכלל לסעיף
הזה, לגבי ראש עיר שנבחר ישירות ע"י הציבור. אני מציע אפוא את
בית-המשפט כערכאת ערעור, אם נוסף על הצורך באישור השר או במקומו.
משום שבשר בלבד איננו מוכן להסתפק כאן. איננו רוצה שהשר יוכל להיכנס
לשיקולים אם ראש העיר האמור הוא ממפלגתו או לא, הוא שהוא מסייעתו של
השר במפלגתו או לא, וכו'.

מר קראפט:

ראש העיר ייבחר לפי החוק הזה ע"י הציבור.
להורידו יכולים למעשה רק הבוחרים. בממשל
האמריקאי יש מוסד שנקרא "recall" : שהבוחרים יכולים לדרוש ע"י
מספר חתימות להעביר את ראש העיר מכהונתו. קיים גם המוסד של "impeachment"
המחוקק הישראלי עדיין איננו מכיר את המושג הזה של "recall", אם כי
מנסים ללכת לקראתו ע"כ שנותנים את האפשרות הזאת למועצה. מה גם שבמקרה
של "ריקול" הסיבה להורדתו של ראש העיר היא פוליטית ואיננה קשורה בהתנהגותו,
ואילו כאן מגבילים את האפשרות רק למקרה של התנהגות בלתי הולמת. מכל מקום,
חיצונית לאפשר הורדתו של ראש העיר כשהציבור כולו אינו רוצה בו.

היו"ר י. תמיר:

ביום ה' הקרוב מתכנס מרכז מפלגת העבודה להכרעה בחוק הזה. אני מציע אפוא לרחות את ההחלטה גם בסעיף 23 עד לאחר שתתקבל ההכרעה בסעיפים שנשארו פתוחים. כי צדק ח' כ גיבלבר כשאמר שהסעיף הזה קשור בסעיף 9, דרך בחירתו של ראש העיר.

סעיף 24

מר שפט:

סעיף 143 של פקודת העיריות מדבר על סמכותו של השר לגבי מועצות מתמעטות או נחשלות. במקרים כאלה הוא רשאי להורות על בחירת מועצה ממונה או ועדה קרואה, והסעיף מפרט באילו מקרים מדובר. דומה לו סעיף 38 של פקודת המועצות המקומיות.

הבעיה שעמדה לפני ועדת החוקה כשדנה בחוק זה היתה: האם לגבי ראש הרשות הנבחר ישירות קובעות הוראות אחרות, ומבדילים בין פיזור המועצה ובין שילוחו של ראש העיר, או שאומרים: מועצה של עיר שמגיעה למצב בו שר הפנים חייב לפזר אותה - למרות שראש העיר נבחר בנפרד, הוא חייב ללכת ביחד עם המועצה. החלטת ועדת החוקה אז היתה שאם המצב הוא כזה ששר הפנים נאלץ לפזר מועצה (וירוע שהשר ממעט להשתמש בסמכותו זו) - ראש העיר חייב ללכת ביחד עם המועצה הנחשלת. הנמקה נוספת היתה: ייתכן שצריך לחשוב בכלל על סמכויות מפלגות אלו של שר הפנים לפזר מועצה. אבל לא אגב הדיון בחוק הזה. עד שישונה המצב הזה מוטב לקבל את ההסדר הקיים, ולהצמיד את ראש הרשות ליחד חברי המועצה.

ב.צ. קשת:

כששר הפנים ממנה מועצה מבין הכשירים לכך, עפ"י הסעיף הנזכר - המועצה עצמה ממנה את ראש הרשות. ואני שואל: האם זה מוצדק שראש העיר הולך אז ביחד עם חברי המועצה? האם לא חשוב על שום מה פוזרה המועצה? הרי מדובר בראש עיר חביב-הציבור, שקיבל לפחות 50% מקולות הבוחרים, וייתכנו שתי אפשרויות: או שחברי המועצה אינם מוצלחים, או שהם רצו לטרפד את ראש העיר ולכן גרמו לפיזור המועצה, ביחד עם פיטוריו הוא. בסופו של דבר הרי אנחנו רוצים להבטיח מצד אחד שראש העיר יוכל למלא את תפקידו, ומצד שני שלא יוכל להשתולל. האם לא צריך אפוא להשאיר בידי שר הפנים שיקול דעת שיוכל לפזר מועצה שאיננה פועלת כראוי אבל להשאיר את ראש העיר על כנו?

מר שפט:

האפשרות הזאת ישנה בכל מקרה. השר יכול למנות ועדה קרואה, ואז הוא הבוחר גם את היו"ר שלה, ויכול לבחור במי שהוא מוצא לנכון.

ב.צ. קשת:

אבל מה במקרה שהשר ממנה לא ועדה קרואה אלא מועצה ממונה מבין הכשירים? במקרה זה כאמור המועצה עצמה ממנה את היו"ר. מנסיוני אני יודע שמועצה ממונה מורכבת בדרך כלל מחברי המועצה היוצאת; השר פונה למרכזי המפלגות ומבקש להציע את המועמדים. משום כך אני מציע לחשוב גם על האפשרות לשר ייתר את מעמדו של ראש העיר, וגם על האפשרות שהשר יוכל לפזר את המועצה ולהשאיר את ראש העיר על כנו, במקרה שברור לכל שהעניינים במועצה אינם מתנהלים כראוי שלא באשמתו של ראש העיר.

י. ארידור:

גם כאן אני תומך בנוסח שבחברת הכחילה. אם מתמנה ועדה קרואה - השר ממנה כאמור גם את היו"ר שלה. אם השר מחליט למנות מועצה ממונה - הסעיף אינו אומר שראש הרשות חול מיד לכהן בתפקידו. הוא חול לכהן רק אם נבחר אחר, אבל המועצה איננה חייבת לבחור בראש רשות אחר. בפקודת העיריות אין סעיף המחייב מועצה שנתמנתה למנות ראש עיר. מדובר בו על מועצה שנבחרה, שבישיבתה הראשונה חייבת לבחור בראשה, אבל לא במועצה ממונה.

י. ארידור:

כשהשר ממנה ועדה קרואה - תפקידה של ועדה קרואה בדרך כלל הוא להחליף את ראש הרשות. במקרה של מועצה ממונה שבהרכבה כלל השר גם את ראש העיר היוצא - לא קרה שום דבר לגבי ראש הרשות, כי כאמור המועצה הממונה איננה חייבת, אלא רשאית בלבד, לבחור בראש עיר אחר.

מר סלוגמן: בסעיף 24 לפקודת הפרשנות כתוב: הממשלה או מי שקיבל סמכות למנות מועצה מוסמכים למנות לה יו"ר, כשאינן הוראה אחרת.

י. ארידור:

אם המועצה הממונה בחרה אפוא בראש רשות חדש - חול ראש הרשות הנבחר לכהן ברגע שנבחר ראש הרשות החדש. אם לא בחרה בראש רשות חדש - ימשיך ראש הרשות הקודם לשמש בתפקידו. מה שנכון הוא שמשאירים בידי המועצה הממונה את האפשרות להחליט לכאן או לכאן.

ב.צ. קשת:

השאלה שלי הייתה אם לא מוטב לאפשר לשר הפנים להשאיר בתפקידו את ראש העיר הקודם גם כשהוא מפזר את המועצה וממנה מועצה ממונה.

י. ארידור:

אני לא הייתי מציע לעשות זאת. כשיש משבר ברשות מקומית - לא נראה לי שהשר צריך להיכנס לניחוח הסיבות שהביאו למשבר, אם הגיע למסקנה שצריך לפזר את המועצה. אינני רוצה שראש הרשות ישתמש בשר כדי לפזר את המועצה, ולא הייתי רוצה שהמועצה תוכל להשתמש בשר כדי לפטר את ראש הרשות. משום כך צריכים השניים ללכת יחד, ואז השאלה של מי שייבחר תלויה בהרכב החדש של המועצה הממונה. ושר הפנים, גם אם נכון שהוא צמוד להרכב המפלגתי, איננו צמוד להרכב האישי.

מ. פרוש:

ראש עיר שהיה באמת מזכשר יכול היה לנווט את המועצה כך שהדברים לא יגיעו למה שהגיעו. יחד עם זה, מאחר שיש לשר בכל זאת אפשרות למנות מועצה הממונה מאותם חברים של המועצה היוצאת - הייתי מציע להוסיף בסעיף זה פסקה: "יחדל ראש הרשות לכהן בתפקידו אם לא נבחר מחדש". כלומר, האפשרות שהוא ימשיך לכהן כיו"ר היא בכך שייכנס למועצה החדשה. אני מסכים עם ח"כ ארידור שראש עיר שמועצתו פוזרה יפטר אף הוא אוטומאטית. אבל כדי להדגיש את מעמדו המיוחד אני מציע לומר שאם השר מינה אותו בין חברי המועצה הממונה - כלומר: מצא אותו מתאים לשמש במועצה - תהיה המועצה חייב לבחור בו כראש הרשות.

היו"ר י. תמיר:

אני תומך בדבריו של ח"כ ארידור, ומציע לקבל את הצווח נפיש שמוצע בחוברת הכחולה.

מ. פרוש:

אני חוזר ומציע לכתוב: "אם ראש הרשות ייכלל במועצה הממונה - הוא ימשיך לכהן בתפקידו כראש הרשות."

י. ארידור:

במקרה כזה ייתכן מצב שראש העיר ינסה לדאוג לכך שהשר יחליף לו את המועצה

כשהוא מסוכסך אהה.

מר שפט:

לפי סעיף 31 להלן מוצע שסעיפים 126 עד 134 של הפקודה יבוטלו, ולגבי סעיף 143 הצענו חיקון: במקום פסקאות (2) ו-(3) יבוא: (1) המועצה או ראש העיר חדלו לדעת השר למלא את תפקידיהם שהוטלו עליהם בפקודה זו או בכל דין אחר; (2) או שהם פועלים באופן שתינטל מהעיריה היכולת למלא את תפקידיה;

מר שפט:

(3) ועדת חקירה מצאה כי המועצה או ראש העיר אינם עשויים למלא את תפקידיהם כראוי והמליצה לפני השר על פיזור המועצה. לאחר מכן מוצע בסעיף 31 להלן תיקון לסעיף 145 לפקודה: "מועצה שמונתה עפ"י סעיף 143, תבחר ביו"ר ובסגנים". כלומר, יש כאן הוראה פוזיטיבית לבחור ביו"ר ובסגנים, ולא כפי שסבר ה"כ אר"ור שחובה זו חלה רק על מועצה נבחרת ולא על מועצה ממונה.

הרחלט: לאשר סעיף 24 בנוסח המוצע בחוברת הכחולה.

הסתייגות: מ. פרוש.

2.3. קשת:
מן ההסברים ששמענו מן המשפטנים מתברר שההוראה שנהג משרד הפנים לתת עד עכשיו לחברי מועצות ממונות לבחור ביו"ר שלהן כבר בישיבתן הראשונה לא הייתה חוקית.

את ההצבעה בסעיף 25 נדחה עד לאחר ההצבעה ביחר הסעיפים שנשארו פתוחים.

היו"ר י. תמיר:

(הישיבה ננעלה ב-11.00)